

Miloš Stanko – Galeb mlađi

NASTUPIO SAM NA OLIMPIJSKIM IGRAMA U MONTREALU

Ovo pišem po nagovoru Livia Smilovića, u nadi će nekome to biti zanimljivo, možda i od koristi da i on pokuša u sportskom svijetu približiti se samom vrhu.

Veslanjem sam se počeo baviti u prvom razredu srednje škole, na nagovor brata koji je u to vrijeme bio u VK Jadranu već nekoliko godina.

Prije nego nastavim dalje, želim istaknuti nedavnu izjavu Korada Korljevića, cjenjenog znanstvenika, da djeca moraju ići u školu, ne može se nastava održavati on-line ako želiš odgojiti čovjeka, mora se družiti sa vršnjacima, tako da osjeti tegobe života koje će ga očvrnuti, a ja bih dodao da je isto tako korisno baviti se bilo kakvim sportom. Veslanje bih iz tog razloga istaknuo zbog više karakteristika:

1. Druženje ako postaneš član ekipe, me postoji danas mi se ne ide na trening kao razlog izostanka sa treninga;
2. Veslanje ti pruža mogućnost ako ti ekipa ne odgovara možeš pokušati sam u skifu;
3. Ne moraš biti prirodno jako jak;
4. Ako želiš postići naročite rezultate moraš ovisno o disciplini izdržati napore u trajanju od 5,5 do 7,5 min od cca 450 do 500 w;
5. Ako se želiš veslanjem baviti samo za rekreaciju možeš po vlastitoj želji i mogućnostima veslati snagom od 119 w pa do svojeg mogućeg maksimuma, a da pri tome ne napraviš štetu svom tijelu, da ne postaneš invalid SPORTA.

Veslačku karijeru započeo sam u četvercu sa kormilarom, sa mnom su veslali Knežević Tomislav, Juričev Milan i Čajkovski Domagoj. Na prvenstvu Države 1969. izgubili smo od Krke – Šibenik u čijoj je ekipi veslao Despot Ivo – tada pod imenom Despot Josip – (vjerovatno rođak) rođen 1950. a upitno je i godište Paška, još jednog njihovog veslača), tako da su oni trebali biti diskvalificirani, jer se utvrdilo kasnije da su bili stariji pa bi na svjetskom prvenstvu u Napulju otišli mi a ne oni. Da bi nepravda bila veća dogodine 1970. ugurani smo u osmerac, gdje su nam šanse za bolji rezultat na svjetskom prvenstvu u loannini bile puno bolje. Postali smo prvaci države u osmercu, a da nepravda bude još veća, taj isti Despot Josip, Ivo, uvršten je u našu ekipu, pa je iz ekipe izbačen Sanjin Mavrinac, a Despot Josip, Ivo još je i 1971. veslao kao junior!?. Nakon što sam u osmercu učestvovao na SP gdje smo bili 8. na Svijetu, četverac je prestao postojati jer je Čajkovski otišao na studij prava u Zagreb. Bilo je to prvo životno kaljenje s nepravdama na vlastitoj koži.

Da je nastavak veslanja za mene moguć jedino u dvojcu s kormilarom shvatio sam kad je trener Boris Tučić na regati u Trstu postavio Mirka Prodana i mene da iako nismo bili prijavljeni kao ekipa, sudjelujemo u trci dvojaca „sa“. Mi smo pobijedili iako smo prvi puta zajedno sjeli u čamac. Na moje

inzistiranje da nastavimo, Prodan nije pristao, posvetio se maksimalno studiju medicine. Nakon toga bilo je pokušaja sa Vlatkom Skočilićem i Ljubom Macarolom, ali trajalo je kratko i bez većih uspjeha. Bilo je ljeto 1972, sedmi mjesec; tadašnji tajnik Kluba Zlatko Pirić i ja sjedimo na zidu kraj mora pri hotelu Park na Pećinama, oko podne, k nama prilazi netko čamcem zvali smo je Lasta (skif yola), pozdravi Zlatka i u razgovoru na kraju reče da se na ovu olimpijadu u Minhenu nije spremio a na slijedeću u Montreal ide sigurno. Nakon što je otišao upitam Zlatka koja je ova budala ? na što mi je Zlatko odgovorio to je onaj koji je došao iz AK Kvarner-a govoreći da je rođen 1953. i uvršten u četverac juniora i trenirao je cijelu zimu, ali kad ga je trebalo prijaviti za takmičenje donio je krsni list a rođen je 1952. znači da je već bio senior, na što sam odgovorio čuo sam za taj slučaj ali ga nisam upoznao.

Iako sam tada bio već 5 godina u Klubu i donekle redovito trenirao, bio sam dva puta prvak države, osmi na svijetu za juniore, Olimpijske igre mi nisu padale na pamet, znajući koliko treba trenirati da se približiš najboljima, činilo mi se da samo budala može izjaviti da sigurno ide na olimpijske igre u veslanju, a još nema iza sebe ni jednu veslačku utrku ni za juniore a kamo li za seniore,

Kako zbog, nazovimo to, hendikepa nisam mogao veslati skif, jer ne osjećam dobro veslo u lijevoj ruci, od pet izlazaka na more u skifu tri puta sam se prevrnuo, tako da tu nisam imao što tražiti. Bio sam prilično dobar u tračanju, 1500 m – 4 min i 10 sek; na 5000 m 17 min i 50 sek; što je za mojih 1,87 cm visine i 84 kg težine prilično dobar rezultat što je i za nekog koji se bavi atletikom, ali za vrhunske rezultate za moju visinu treba imati ne više od cca 68 kg što je bilo s obzirom na dotadašnje treninge dizanja tereta (teške kosti) nemoguće.

Približno dvije godine nakon susreta na Park – hotelu sjeli smo u čamac Milan Butorac i ja. Nakon nekoliko uspješnih nastupa dobili smo priliku sudjelovati u Pragu na međunarodnoj regati. Tu sam prvi puta protiv sebe imao olimpijske prvake DDR-a Gunkel – Luke i njihove druge ekipe. Na cilju poredak je bio: 1. DDR – prva ekipa; 2. DDR – druga ekipa, 3. VK Jadran sa 11 sek zaostatka iza prve ekipa. S obzirom da smo mi vodili do 1000 m dalo se naslutiti da bi mogli biti mnogo bolji s više treninga i provedenih kilometara. Od DDR-a druge ekipe saznali smo da imaju već preko 2000 km provedenih u toj sezoni a mi samo oko 800 km što je za nas bilo obećavajuće. To je bilo 1974., dogodio se 1975. postali smo prvaci Države, u Luzernu u kategoriji za elitu bili smo 6. u finalu i to nam je otvorilo put za svjetsko prvenstvo u Nottinghamu.

Iako smo na SP postigli relativno dobar rezultat 7. mjesto, mislim da je izostala taktika koju je trebao definirati trener, naime taktike nije bilo, a ako nisi superioran, za najbolji rezultat trebalo je taktizirati. Prva trka u pred takmičenju sa nama bila je ekipa SR Njemačke, koju tada nismo bili u stanju pobijediti, a samo prvi je išao u polufinale, upustili smo se s njima u nadmetanje, vodili smo do cca 150 m do cilja kada su nas prešli u cilju za 1,5 sek. Druga velika greška se dogodila u repesažu kada smo se upustili u nadmetanje sa SSSR-om. Iako bi dovoljno bilo da smo 3. jer prve 3 ekipe idu u polufinale, nakon što smo dobro startali i nakon cca 700m vodili ispred SSSR-a, rekao sam pustimo ih napred, ostali su daleko iza nas, Butorac odgovara: danas mi je rođendan, nikoga ne puštam ispred sebe. To je bila kako bi neki rekli „pirova“ pobjeda. Naše je vrijeme bilo 7 min. i 12 sek, DDR je u finalu išao 7 min i 16 sek, vremenske prilike su bile približno jednake. U polufinalu smo dobili jaču grupu i bili 4. za 0,17 sek ili cca

25 cm izgubili u zadnjem zaveslaju, tako da smo nastup završili u malom finalu kao prvi ili sveukupno 7.

Nakon toga smo uvršteni kao evidentni kandidati za OI u Montrealu. Započeli smo pripreme sa 13 treninga tjedno. Samo nedjelja popodne slobodna. Nakon što smo zadovoljili postavljene uvjete na kriterijskim regatama na Bledu, Luzernu i Meinheimu, 05.07.1976. stigli smo u Montreal. Prvi incident, nazovimo to tako, dogodio se nekoliko dana nakon toga, trener B. Tučić upita kada želite jači trening ujutro ili popodne, ja sam odgovorio što se mene tiče ja mogu jači trening i ujutro i popodne, ali pitajte što Mile misli? Na to Tučić upita Mile kada želiš jači trening ujutro ili popodne, jer je prošao period adaptacije zbog vremenske razlike, na što Mile odgovara „Ja bih najradije lagano i ujutro i poslije podne“. Kada je Tučić to čuo okrenuo se i toga dana nam nije više prilazio – odradili smo i ujutro i popodne samo lagano po 12 km.

Umjesto da pokušam razgovarati sa Butorcem da još izdrži preostale 3 trke i da pokušamo učiniti najbolje, trener je prešao preko toga i drugi dan nastavio kao da se ništa nije dogodilo. Drugi incident se dogodio nekoliko dana iza toga. Trener je tražio da se zagrijemo i pokušamo proći stazu sa cca 80% snage, kako bi vidjeli kako nam ide. Tako je i bilo ali nakon cca 1200 m Mile stane bez najave, kad sam se od šoka sabrao i upitao „Mikle koji si k.....stao?“ on mi odgovori „što ću tu vući, da mi srce pukne“. To je bilo nekoliko dana prije početka takmičenja 18.07.1976. Trener ni toga dana nije poduzeo ništa. Konačno, zbilo se nekoliko dana prije početka OI kada je Celent Zlatko, veslač Gusara u sastavu dvojica bez sa Mrduljašem, držeći se za glavu ušao u sobu govoreći „sa kojom ti budalom veslaš, sad je rekao da njemu nije stalo do bilo kakvog uspjeha na OI, njemu je bilo važno samo da dokaže da on može sudjelovati na OI. Tako da je bilo logično da nismo mogli dalje od 12. mjesta na OI.

U zaključku navest ću moje zapaženije rezultate

- 2 puta prvak Države za juniore, a u seniorskoj konkurenciji:
- 4 puta prvak Države za seniore, (1975,1976,1977 i 1978);
- dva puta u finalu u Luzernu, 3. i 6 mjesto:
- drugi na Balkanskom prvenstvu;
- nekoliko puta prvi na Bledskoj regati;
- 7. na svijetu u Nottinghamu;
- 12. na OI u Montrealu

U zaključku postavljam sam sebi pitanje „Dali se za sve to isplatilo“. Da, ne smatram da sam bilo što žrtvovao zbog sporta, bio je to moj život. Uvjerena sam da bih kad bi bilo moguće sve to ponovio. Završio sam redovno studij strojarstva i uspješno radim u struci cijeli svoj radni vijek. Sa 65 godina pretrčao sam Riječki maraton za 1 sat i 36 minuta, a sada kad ovo pišem u svojoj 70-toj godini još uvijek mogu pretrčati bez problema 10 – 20 km.